

všeobecně a ustanovuje v čl. 3 odst. 1 výslovně a beze všech výhrad, že úředního názvu musí býti užíváno všemi soudy, státními a veřejnými úřady, orgány, ústavy a podniky, jakož i ve styku s nimi (§ 4 zák. č. 266/1920 Sb.), takže pro úvahu, zda »skutečný veřejný zájem« vyžadoval, aby v konkrétním případě bylo použito označení, jež úředním názvem obce vůbec není, není vůbec žádného podkladu.

Zbývá námitka, že nař. rozhodnutí, neuznávajíc nároku obyvatelů státu na použití označení »Jablunkau«, je v rozporu s §em 128 úst. listiny. Na tuto námitku přednesenou v odvolání z výměru I. stolice odpověděl žal. úřad v nař. rozhodnutí, že podle § 128 úst. listiny mohou občané tohoto státu v soukromém a obchodním styku užívati kterékoli řeči, že však v konkrétním případě nejde o soukromý ani o obchodní styk, nýbrž o styk s veřejností na veřejném místě. Proti této odpovědi žal. úřadu na zmíněnou námitku odvolání není ve stížnosti řádně formulován stížný bod a nelze proto zákonitost stanoviska žal. úřadu v tomto směru přezkoumati.

### Č. 11.520.

**Honební právo. — Řízení před nss-em (Slovensko): Pachtýř obecní honitby není legitimován stěžovati si k nss-u do výroku honebních úřadů o honebně-právní povaze území s hlediska § 2 zák. čl. XX/1883.**

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.401.)

V ě c: Michal P. v L. proti zemskému úřadu v Užhorodě o honební území.

V ý r o k: Stížnost se odmítá pro nepřípustnost.

D ů v o d y: Výměrem z 9. července 1930 vyslovil okr. úřad v Chustu k žádosti Metra H. a spol., že lesní majetek jim v katastru L. vlastnický patříci o výměře 857 kat. j. 545 sáhů náleží k územím uvedeným v odst. 1 § 2 zák. čl. XX/1883.

Odvolání Michala P., který podle nájemní smlouvy z 1. srpna 1929 vydražil pronájem honitby na území obce L. a tvrdil, že k honitbě té patří i onen lesní majetek, zemský úřad v Užhorodě výměrem z 21. října 1931 nevyhověl a nař. výměr I. stolice potvrdil s tím, že se odvolatel, pokud jde o vykonávání honebního práva na pozemcích, o nichž I. stolice prohlásila, že jsou územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883, odkazuje na pořad práva.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dva výroky: a) potvrzuje rozhodnutí honebního úřadu I. stolice, že sporné parcely jsou honebním územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883, a b) odmítá rozhodnutí o sporné otázce, kdo je oprávněn vykonávati právo honitby na tomto území, a odkazuje odvolatele v té příčině na pořad práva.

Výroku ad a) uvedenému vytýká st-l nezákonnost a vadnost, jež spatřuje v tom, že žal. úřad potvrdil výrok okr. úřadu o honebně-právní povaze sporných pozemků, vzdor námitkám, že nebylo zjištěno, zda byly tu splněny zákonné předpoklady takového rozhodnutí, zejména

byli-li všichni spoluvlastníci srozuměni s tím, aby byly jejich nemovitosti uznány územím podle § 2 odst. 1 zák. čl. XX/1883.

Soud musil si především dát odpověď na otázku, je-li pachtýř obecní honitby, jímž je st-l, legitimován stěžovati si k nss-u do výroku honebních úřadů o honebně-právní povaze území s hlediska § 2 cit. zák.

Honební zákon č. XX/1883 stanoví v § 2 zákonné předpoklady pro vlastní honitbu, a v § 3 nařizuje, že na pozemcích, které nespádají pod § 2 a na prostorách, které jsou vlastnictvím obce bez zřetele na jejich rozsáhlost, jsou povinni majitelé pozemků téhož chotáru společně s obcí dát právo honební do pronájmu. Podle 2. odst. § 2 rozhodují ve sporech o to, zda určitá prostora náleží mezi prostory v § 2 uvedené, či nic, úřady správní. Zákon nedává tu nájemci honitby obecní přímo legitimaci ke sporu o honebně-právní povaze určitého území. Legitimaci tu nelze mu pak přiznati ani nepřímou na základě smlouvy pachtovní o nájem honitby, i kdyby z ní odvozoval právo vykonávati honitbu na nemovitostech, o jichž honebně-právní povaze bylo rozhodováno, ježto nájemci příslušejí k honitbě výhradně jen práva plynoucí z jeho soukromoprávního poměru pachtovního k obci, do tohoto smluvního poměru nebylo však výrokem honebních úřadů, že určité území tvoří vlastní honitbu, zasáhnuto. Není-li st-l legitimován výrok ten brátí v odpor, brání § 2 zák. o ss, aby mohl soud tuto část nař. rozhodnutí věcně přezkoumati.

Výrokem ad b) uvedeným odmítl žal. úřad pro svoji nepřislušnost rozhodnouti o tom, kdo je oprávněn na sporném úseku vykonávati právo honitby. Proti tomuto výroku nemá stížnost námitek a brání proto předpis § 18 zák. o ss, aby se mohl soud tímto výrokem zabývati.

### Č. 11.521.

**Honební právo. — Řízení před nss-em: I. \* Ohražení pozemku ve smyslu § 3 čes. honeb. zákona jest dokonalé již tehdy, je-li vlastníkem určeno a způsobilo zabrániti, aby jiné osoby ze sousedních honiteb volně na pozemek nepřecházely. — II. Honební výbor není legitimován stěžovati si do výroku o přikázání pozemků podle § 5 čes. honeb. zákona.**

(Nález ze dne 2. listopadu 1934 č. 19.402.)

**Prejudikatura:** ad I. srov. Budw. 2703/85, 4762/89, 10.524/97, 2414/04 A, 5831/08 A.

**Věc:** Honební výbor v T. (adv. Dr. František Král z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o úpravu honebních poměrů.

**Výrok:** Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

**Důvody:** Výměrem okr. úřadu v Hořovicích z 12. srpna 1930 byly uznány pozemky č. k. 455 až 466, 468/2, 468/3, a 469 v T. v kat. obci V. o výměře 48.8286 ha ve smyslu § 3 hon. zák. trvale a dokonale ohraženými a prohlášeny za samostatnou honitbu velkostatku H.; v důsledku toho byla zbývající část společenstevní honitby v T. ve výměře 80.1896 ha ve smyslu odst. 1 § 5 hon. zák. přikázána na období od 1.